

Arrest

nr. 255 208 van 28 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN BELLINGEN
Gemeentehuisstraat 3
1653 BEERSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 28 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Eritrees staatsburger van Tigrinya etniciteit. Na leeftijdsonderzoek werd uw geboortedatum bepaald op X 2001, u bent geboren in het dorp X gelegen in zoba Gash Barka. In oktober 2014 verliet u Eritrea en vatte u uw reis naar Europa aan. Op 2 november 2015 kwam u toe in Zwitserland en dezelfde dag diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Zwitserse asielinstanties. Op 21 november 2016 ontving u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus maar ontving u de temporary admission status. Op 4 april 2019 verliet u Zwitserland en reisde u naar Duitsland. Op 5 april 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Duitse asielinstanties.

Uw verzoek werd afgewezen in mei 2019, waarna u besloot verder te reizen. Begin juni 2019 kwam u toe in België en op 3 juli 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Aangezien u Zwitserland inmiddels langer dan zes maanden geleden verlaten hebt, aangezien u ook in Duitsland en in België internationale bescherming verzocht hebt, en aangezien uw repatriëring naar Zwitserland tot op heden niet uitgevoerd werd, besloten de Zwitserse asielinstanties om uw temporary admission status te beëindigen.

In het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming haalde aan dat u verplicht was om Zwitserland te verlaten en u stelde dat u er niet over een verblijfsstatus beschikte, dat u er niet kon werken en er geen inkomen had. Voorts kreeg u geen adequate medische hulp en had u in tegenstelling tot begunstigden van een status geen toegang tot onderwijs of een opleiding. U legde geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 omdat Zwitserland voor u als een veilig derde land kan worden beschouwd.

In uw geval is de commissaris-generaal namelijk van oordeel dat u, rekening houdend met alle relevante feiten en omstandigheden, in Zwitserland zal worden behandeld in overeenstemming met de beginselen zoals bepaald in artikel 57/6/6, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

In dit verband kan, onder verwijzing naar de informatiebronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd (zie COI Focus, SUISSE. Accès et contenu de la protection accordée aux ressortissants de pays tiers, d.d. 15 september 2020), vooreerst worden benadrukt dat Zwitserland niet alleen partij is bij tal van internationale en Europese verdragen die het land juridisch binden op het vlak van bv. mensenrechten, het non-refoulementbeginsel, de toegang tot de asielprocedure en mogelijkheid om er de vluchtelingenstatus te verzoeken of het garanderen van een effectieve bescherming in hoofde van erkende vluchtelingen of personen met een temporary admission status, maar óók dat het naleven van voornoemde standaarden in de praktijk de regel vormt en er geenszins sprake zou zijn van systematische of structurele gebreken hieromtrent. Bovendien kan op grond van deze informatie tevens worden vermoed dat u tot het Zwitserse grondgebied zal worden toegelaten. In dit verband moet in het bijzonder worden verwezen naar de terugnameovereenkomst tussen Zwitserland en de Benelux, evenals naar het gegeven dat Zwitserland deel uitmaakt van de Schengenruimte en vrij verkeer van personen, ongeacht hun nationaliteit, binnen deze zone gewaarborgd is.

Wat betreft het gegeven dat er in uw hoofde tevens sprake moet zijn van een zodanige band met Zwitserland dat het voor u redelijk zou zijn om ernaartoe te gaan, blijkt uit de gegevens uit uw Zwitserse asioldossier dat toegevoegd werd aan uw administratief dossier, dat u vóór uw komst naar België een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in Zwitserland op 2 november 2015, dat u er op 21 november een temporary admission status hebt verkregen, er in het bezit werd gesteld van een verblijfstitel op 21 november 2016 en er als begunstigde van deze status verbleven hebt van 21 november 2016 tot uw vertrek naar Duitsland op 4 april 2019 (zie de twee brieven van het Zwitserse Staatssecretariaat voor Migratie d.d. 23 november 2016 en 4 december 2019; zie ook Eurodac hit d.d. 3 juli 2019; verklaring DVZ d.d. 3 februari 2020, rubrieken 22 en 31).

Hoewel uit hoger genoemde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan worden afgeleid dat u zich door uw verblijf van langer dan 2 maanden zonder toestemming in het buitenland en door het indienen van nieuwe verzoeken om internationale bescherming in Duitsland en in België, bevindt in een situatie waarin de status die u eerder verleend werd, werd beëindigd door de bevoegde Zwitserse instanties, doet dit géén afbreuk aan het gegeven dat vermoed kan worden dat u er, zoals gezegd, naar kunt terugkeren, noch aan het gegeven dat uw mensenrechten er in beginsel naar norm zijn, u er terug toegang tot de asielprocedure kunt verkrijgen en effectieve bescherming kunt genieten.

In dit verband moet in het bijzonder benadrukt worden dat Zwitserland partij is bij talrijke internationale en Europese verdragen, zoals de Conventie van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen en Aanvullend Protocol van New York betreffende de Status van Vluchtelingen, het Europees Verdrag tot

bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het VN Antifolterverdrag, of het VN Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten.

Bijgevolg kan Zwitserland in uw hoofde als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet worden beschouwd, tenzij u elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat u er zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen u en Zwitserland niet zodanig is dat het voor u redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat u niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten.

De door u afgelegde verklaringen bevatten echter geen elementen in deze zin.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich begin april 2019 genoodzaakt zag Zwitserland te verlaten omdat uw asielpcedure afgelopen was en u naar uw mening geen of geen afdoende verblijfsstatus gekregen had. U stelde dat u met de documenten die u had verkregen niet kon werken in Zwitserland, dat u geen inkomen had en niet in uw sociale woonst mocht blijven wonen (CGVS p.18-20). In dit verband moet worden vastgesteld dat vanaf uw aankomst in Zwitserland in november 2015 tot aan het einde van uw asielpcedure, die volgens uw verklaringen liep tot eind maart 2019, in uw opvang voorzien werd door de Zwitserse overheid. Uit uw verklaringen bleek dat u tijdens uw verblijf als minderjarige in opvangcentra voor minderjarigen kon verblijven, en nadat u meerderjarig werd, werd u overgebracht naar een sociale woning van de overheid. U zei dat u tot het einde van uw procedure kosteloos in deze sociale woning kon blijven wonen. Ook blijkt uit uw verklaringen dat u in Zwitserland maandelijks financiële bijstand genoot. Er dient opgemerkt dat u stelde dat uw financiële bijstand en sociale woonst stopgezet werden bij het einde van uw procedure in maart 2019, maar dat u de temporary admission status reeds drie jaar eerder was toegekend, namelijk op 21 november 2016. U werd dus gedurende drie jaar als begunstigde van dit statuut wel degelijk ondersteund door de overheid. U stelde dat u, eens uw procedure afgelopen was eind maart 2019, de sociale woning moest verlaten. U zei dat u zonder papieren niet kon werken en geen inkomen had. Gevraagd of u, indien u in Zwitserland was gebleven, ergens een woonst zou kunnen huren, antwoordde u louter dat u er niet langer kon blijven, dat een beroepsprocedure voor u tijdsverlies is en dat de Zwitserse overheid er bij vluchtelingen op aandringt dat ze terugkeren naar hun land van herkomst (CGVS p.18-19). Dienaangaande dient opgemerkt dat u geen enkel concreet elementen aanbrengt ter staving van uw stelling dat u niet in Zwitserland kon blijven of er geen werk kon vinden. Bovendien stelt het CGVS vast dat uw procedure en de bijbehorende overheidsbijstand volgens u eind maart 2019 eindigden, en dat u al op 5 april 2019 naar Duitsland gereisd was om daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen (zie supra). De vaststelling dat u reeds enkele dagen na het definitieve einde van uw procedure en de bijbehorende overheidsbijstand vertrokken zou zijn uit Zwitserland, getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

Wat betreft uw toegang tot medische hulp zei u dat u, in tegenstelling tot mensen met andere documenten, onvoldoende geholpen werd in Zwitserland. Zo had u tijdens uw verblijf in het opvangcentrum een wonde aan uw rug en werd u enkel een zalf gegeven maar werd er niet ingegaan op uw vraag om naar een kliniek te gaan (CGVS p.19-20). Dienaangaande dient opgemerkt dat u geenszins met objectieve stukken staaft dat u de nodige medische hulp onrechtmatig ontzegd werd, noch dat uw medische toestand toentertijd dermate ernstig was dat u andere medische hulp nodig had dan degene die u werd toegekend in het opvangcentrum.

Wat betreft uw toegang tot onderwijsmogelijkheden gaf u aan dat u enkel als minderjarige taallessen kreeg, maar dat u nadien met uw status geen opleiding of onderwijs aangeboden werd (CGVS p.19). Het feit dat u met uw documenten geen toegang zou hebben tot het onderwijs, vormt an sich evenwel geen vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, maar is louter een wetskritiek. Waar u dus getuigt van bepaalde moeilijkheden bij huisvestiging, onderwijs, medische zorgen en tewerkstelling, moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet wordt aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Voorts gaf u aan dat u de Zwitserse burgers in het algemeen een beetje racistisch vond. Echter, u stelde eveneens dat u nooit problemen hebt gekend met Zwitserse burgers en dat u nooit betrokken was bij geweld of criminaliteit (CGVS p.19). Tot slot stelde u ook dat u nooit problemen hebt gekend met de Zwitserse autoriteiten (CGVS p.20)

In het licht van wat voorafgaat, is de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen van oordeel dat Zwitserland voor u als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, en dat u geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat u in dit derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, noch waaruit blijkt dat het voor u onredelijk zou zijn om naar dit land terug te gaan of dat u niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat conform artikel 57/6/6, § 5 van de Vreemdelingenwet aan de vreemdeling een document dient te worden verschaft waarin de autoriteiten van Zwitserland in de taal van dat land ervan in kennis gesteld worden dat het verzoek om internationale bescherming niet inhoudelijk is onderzocht.”

Verzoekschrift

2. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van “artikel 57/6, §3, 1° en 2° Vreemdelingenwet”.

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

“Aangezien dat verzoeker op 2.11.2015 in Zwitserland een asielaanvraag indiende als minderjarige. Dat verzoeker echter op 21.11.2016 een beslissing ontving van de Zwitserse autoriteiten tot weigering van de vluchtelingenstatus. Dat verzoeker echter gezien zijn minderjarigheid op dat ogenblik wel een "temporary admission status" ontving en slechts voor de periode van zijn minderjarigheid. Dat er voor verzoeker bijgevolg geen enkel perspectief meer was in Zwitserland nu elke verblijfsstatus voor verzoeker verder na zijn meerderjarigheid onmogelijk bleek en dit ondanks zijn persoonlijke problemen in Eritrea.

Dat volgens de Vreemdelingenwetgeving een derde land als veilig kan worden beschouwd wanneer:

- *de verzoeker een zodanige band heeft met dat land dat het voor hem redelijk is naar dat land te gaan en*
- *vermoed kan worden dat hij daar opnieuw zal toegelaten worden*

Dat bovendien verzoeker ook overeenkomstig alle volgende beginselen als volgt moet worden behandeld in dat land (Zwitserland):

- *het leven en de vrijheid worden er niet bedreigd omwille van redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging*
- *er bestaat geen risico op ernstige schade*
- *het beginsel van non-refoulement wordt er gerespecteerd*
- *het verbod op verwijdering naar een land met risico op foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling wordt nageleefd*
- *er is de mogelijkheid om de vluchtelingenstatus aan te vragen en indien men als vluchteling erkend wordt een bescherming te krijgen overeenkomstig de Conventie van Genève*

Dat namelijk alle relevante feiten en omstandigheden in aanmerking dienen te worden genomen om te beoordelen of er een voldoende band is met dat land in casu Zwitserland. Dat de bestreden beslissing echter deze feiten en omstandigheden niet voldoende heeft onderzocht in hoofde van verzoeker. Dat verzoeker vooreerst geen zodanige band heeft met Zwitserland waar hem na het verlopen van zijn verblijfsstatus en kort voor zijn vertrek uit Zwitserland geen enkele opvangmogelijkheid of andere meer werd toegewezen. Dat de vereiste band met Zwitserland voor verzoeker niet aanwezig is waar de bestreden beslissing op geen enkele wijze op ingaat. Dat wat betreft het vermoeden dat verzoeker opnieuw in Zwitserland zou worden toegelaten, er geen enkel element hiervoor aanwezig is of wordt bevestigd door de Zwitserse autoriteiten, meer nog verzoeker diende juist door het einde van zijn tijdelijk verblijfstatuut als minderjarige Zwitserland daarentegen te verlaten. Dat een nieuwe toelating tot het Zwitsers grondgebied voor verzoeker dan ook duidelijk ónmogelijk blijkt. Dat voor verzoeker duidelijk de toegang tot het Zwitsers grondgebied zal worden geweigerd welke een essentiële voorwaarde is voor de toepassing van het begrip veilig land. Dat verzoeker juist door het einde van zijn verblijf in Zwitserland genoodzaakt was om het land te verlaten.

Dat verder de Zwitserse autoriteiten geen enkele garantie geven dat het beginsel van de non-refoulement voor verzoeker zal worden gerespecteerd. Dat verzoeker wel degelijk vreest teruggestuurd te worden door de Zwitserse autoriteiten naar Eritrea waar hij vreest voor zijn leven. Dat de voorwaarden voor verzoeker dan ook niet zijn voldaan om Zwitserland voor verzoeker als een veilig land te beschouwen. Dat verzoeker wel degelijk elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij niet alleen zal worden geweigerd op het Zwitsers grondgebied maar ook dat indien hij er toch zou binnenkomen, hij zal onderworpen worden aan een gedwongen terugkeer naar Eitrea waar zijn leven ernstig in gevaar is. Dat verzoeker juist verklaarde voor het CGVS dat hij Zwitserland diende te verlaten bij het einde van zijn verblijfsvergunning.

[citering verklaringen verzoeker]

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van “art 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”, “art 62 van de wet van 15 december 1980 volgens hetwelke de overheid gehouden is om uitspraak te doen rekening houdende met alle elementen van de zaak”, “de materiële motiveringsplicht”, “de beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel”.

Hij onderbouwt het middel als volgt:

“De bestreden beslissing motiveert op geen enkele wijze op welke manier verzoeker opnieuw toegang zou hebben tot het Zwitsers grondgebied nu zijn verblijfsvergunning daar is afgelopen en hij juist om deze reden het land diende te verlaten. In welke mate verzoeker dan terug zou kunnen worden toegelaten tot het Zwitsers grondgebied, wordt op geen enkele wijze aangetoond of gemotiveerd en werd zelf niet eens onderzocht terwijl dit toch een van de essentiële voorwaarden is voor het in aanmerking nemen van Zwitserland als veilig land naar waar verzoeker zou worden teruggestuurd . Dit zeker nu er inhoudelijk geen enkel onderzoek gebeurde van het asiëldossier zoals verzoeker dit heeft geformuleerd en heeft uiteengezet voor de Belgische autoriteiten .

Wat betreft de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur:

Er bestaat trouwens een kennelijk onevenwicht tussen de nadelige gevolgen die deze negatieve beslissing voor verzoeker veroorzaakt wanneer hij zonder enige omkadering naar Zwitserland zou moeten terugkeren waarbij de overheid niet weergeeft wat dergelijke kennelijke wanverhouding motiveert met de feiten waarop de beslissing is gebaseerd. De gebruikte motivering is niet alleen ontoereikend, onjuist maar ook niet redelijk te verantwoorden.”

Beoordeling

3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4. Verweerder heeft in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet verzoekers verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard omdat Zwitserland voor hem als een veilig derde land kan worden beschouwd.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer

[...]

2° een derde land als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 kan worden beschouwd voor de verzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in het derde land zal worden

blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en het derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten”.

Artikel 57/6/6, § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Het verzoek om internationale bescherming kan op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2°, niet-ontvankelijk verklaard worden indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat, alle relevante feiten en omstandigheden in aanmerking nemend, de verzoeker om internationale bescherming in het betrokken derde land overeenkomstig de volgende beginselen zal worden behandeld :

- 1) het leven en de vrijheid worden niet bedreigd om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, en*
- 2) er bestaat geen risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, § 2, en*
- 3) het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève wordt nageleefd, en*
- 4) het verbod op verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling, zoals neergelegd in het internationaal recht, wordt nageleefd, en*
- 5) de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.*

§ 2. Een derde land kan enkel als veilig derde land worden beschouwd indien de verzoeker een zodanige band heeft met het betrokken derde land dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan en er kan worden vermoed dat de verzoeker tot het grondgebied van het betrokken derde land zal worden toegelaten, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit duidelijk blijkt dat dit niet het geval zal zijn.

Bij de beoordeling of er sprake is van een band als bedoeld in het eerste lid, worden alle relevante feiten en omstandigheden betrokken, waaronder de aard, duur en de omstandigheden van het eerder verblijf kunnen begrepen worden.”

5. Inzake de toepassing van voorstaande artikelen oordeelde het Grondwettelijk Hof (GwH nr. 23/2021 van 25 februari 2021, B.79-B.90 (p. 100-108), (BS. 20 april 2021):

“B.82. Zoals de Ministerraad opmerkt, zijn de bestreden bepalingen cumulatief van toepassing, aangezien zij naar elkaar verwijzen. Daaruit volgt dat de CGVS een verzoek om internationale bescherming slechts niet-ontvankelijk kan verklaren om de reden dat een derde land voor de verzoeker als een veilig derde land kan worden beschouwd, indien is voldaan aan de in de artikelen 57/6, § 3, eerste lid, 2°, en 57/6/6 van de wet van 15 december 1980 opgesomde voorwaarden en beginselen.

[...]

B.86.2. Artikel 38 van de « Procedurerichtlijn » legt de verantwoordelijke overheid niet de verplichting op om van het veilig geachte derde land een waarborg te verkrijgen dat de verzoeker om internationale bescherming opnieuw zal worden toegelaten alvorens zijn verzoek niet-ontvankelijk te verklaren.

Te dezen vloeit de ontstentenis van verplichting voor de CGVS om van het veilig geachte derde land een dergelijke waarborg te verkrijgen dat de verzoeker opnieuw zal worden toegelaten, voort uit het feit dat de verzoeker a priori niet over een verblijfsrecht beschikt in het veilige derde land.

Die verzoeker bevindt zich in een situatie die objectief verschilt van die van de vreemdeling van wie het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt bevonden op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980, om de reden dat hij reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, een vreemdeling over wie het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het in een lidstaat ingediende verzoek om internationale bescherming enkel niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien, zoals artikel 35 van de « Procedurerichtlijn » bepaalt, het derde land waarborgt dat de betrokkene opnieuw zal worden toegelaten (HvJ, grote kamer, 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, punten 140 en 143).

[...]

B.86.4. Rekening houdend, enerzijds, met de verplichting voor de CGVS om zich ervan te vergewissen dat het derde land als zijnde veilig kan worden geacht voor de betrokken vreemdeling, hetgeen impliceert dat de inachtneming van de in de artikelen 57/6, § 3, eerste lid, 2°, en 57/6/6 van de wet van 15 december 1980 opgesomde voorwaarden en beginselen wordt nagegaan, en, anderzijds, met het feit dat, indien het veilig geachte derde land de vreemdeling niet toestaat om zijn grondgebied te betreden, zijn verzoek om internationale bescherming in België zal kunnen worden behandeld, zoals opgelegd bij artikel 38, lid 4, van de « Procedurerichtlijn » en zoals bevestigd in de parlementaire voorbereiding (Parl. St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 131), is het tweede onderdeel van het dertiende middel in de zaak nr. 7008 niet gegrond.»

6. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat de Zwitserse autoriteiten geen enkele garantie geven dat het beginsel van non-refoulement voor verzoeker zal worden gerespecteerd en dat hij vreest dat hij door de Zwitserse autoriteiten zal worden teruggestuurd naar Eritrea.

Hij gaat in deze echter voorbij aan de terechte motivering in de bestreden beslissing, waaruit op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Zwitserland, dat lid is bij tal van internationale en Europese verdragen, gebonden is door (onder meer) het non-refoulementbeginsel en dat dit beginsel ook in de praktijk wordt nageleefd.

Te dezen dient te worden vastgesteld dat de artikelen 57/6, § 3, eerste lid, 2° en 57/6/6, § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet geenszins aangeven dat Zwitserland slechts als veilig derde land kan worden aangemerkt indien verzoeker er internationale bescherming zou hebben of verkrijgen. Deze artikelen stipuleren enkel dat in Zwitserland de mogelijkheid moet bestaan om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.

In het kader van de artikelen 57/6, § 3, eerste lid, 2° en 57/6/6, § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet is het niet aan de Belgische asielinstanties om (opnieuw) verzoekers vrees ten aanzien van Eritrea inhoudelijk te toetsen. Het was net de bedoeling van de wetgever om de praktijk waarbij asielzoekers zelf vrij hun land van asiel kiezen te doorbreken. De essentie van internationale bescherming is immers dat iemand zich in veiligheid moet kunnen brengen indien hij/zij een gegronde vrees voor vervolging koestert dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt. Het kan dan ook niet de bedoeling zijn dat iemand voorafgaand in meerdere veilige landen verblijft om vervolgens een verzoek om internationale bescherming in te dienen in het land met de meest gunstige socio-economische omstandigheden. (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 12).

Het onderzoek van de commissaris-generaal vergt wel dat er voor het betrokken derde land wordt nagegaan of er een effectief asielsysteem bestaat dat is vastgelegd in de wet en het betreffende land in de praktijk de verplichtingen uit de relevante mensenrechtenverdragen naleeft, waaronder het beginsel van non-refoulement (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 129). Uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat Zwitserland partij is bij internationale en Europese verdragen (waaronder de Conventie van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen en Aanvullend Protocol van New York betreffende de Status van Vluchtelingen, het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het VN Antifolterverdrag, en het VN Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten) die het land juridisch binden op het vlak van mensenrechten, het non-refoulementbeginsel, de toegang tot de asielprocedure en mogelijkheid om er de vluchtelingenstatus te verzoeken of het garanderen van een effectieve bescherming, alsook dat het naleven van voornoemde standaarden in de praktijk de regel vormt en er geenszins sprake zou zijn van systematische of structurele gebreken hieromtrent.

7. Verder meent verzoeker dat hem de toegang tot het Zwitsers grondgebied zal worden geweigerd, nu er geen enkel element aanwezig is waaruit blijkt dat hij opnieuw in Zwitserland zou worden toegelaten en hij door het einde van zijn tijdelijk verblijfsstatuut als minderjarige Zwitserland diende te verlaten.

Ook wat betreft de toegang tot Zwitserland stelde verweerder op grond van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier terecht vast dat kan worden vermoed dat verzoeker tot het Zwitserse grondgebied zal worden toegelaten.

Waar verzoeker verwijst naar het einde van zijn tijdelijk verblijfsstatuut, gaat hij voorbij aan de terechte motivering in de bestreden beslissing hieromtrent, dewelke als volgt luidt:

“Hoewel uit hoger genoemde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan worden afgeleid dat u zich door uw verblijf van langer dan 2 maanden zonder toestemming in het buitenland en door het indienen van nieuwe verzoeken om internationale bescherming in Duitsland en in België, bevindt in een situatie waarin de status die u eerder verleend werd, werd beëindigd door de bevoegde Zwitserse instanties, doet dit géén afbreuk aan het gegeven dat vermoed kan worden dat u er, zoals gezegd, naar kunt terugkeren, noch aan het gegeven dat uw mensenrechten er in beginsel naar norm zijn, u er terug toegang tot de asielprocedure kunt verkrijgen en effectieve bescherming kunt genieten.”

Het is aan verzoeker om aan te tonen dat Zwitserland hem niet zou toelaten. Verzoeker beperkt zich echter tot loutere beweringen en brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat hem de toegang wordt ontzegd door Zwitserland.

Tevens blijkt uit het voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof dat artikel 38 van de “*Procedurerichtlijn*” de verantwoordelijke overheid niet de verplichting oplegt om van het veilig geachte derde land een waarborg te verkrijgen dat de verzoeker om internationale bescherming opnieuw zal worden toegelaten alvorens zijn verzoek niet-ontvankelijk te verklaren alsook dat de ontstentenis van de verplichting voor de CGVS om van het veilig geachte derde land een dergelijke waarborg te verkrijgen, voortvloeit uit het feit dat de verzoeker *a priori* niet over een verblijfsrecht beschikt in het veilige derde land (cf. punt B.86.2.).

Waar verzoeker stelt dat Zwitserland hem de toegang zal ontzeggen omdat er door de Belgische instanties inhoudelijk geen onderzoek werd gevoerd naar zijn asielmotieven, blijkt uit lezing van de bestreden beslissing dat conform artikel 57/6/6, § 5 van de Vreemdelingenwet aan verzoeker een document dient worden verschaft waarin de Zwitserse autoriteiten in de taal van het land ervan in kennis gesteld worden dat het verzoek om internationale bescherming niet inhoudelijk is onderzocht.

8. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de vereiste band met Zwitserland niet aanwezig is en dat de bestreden beslissing hier op geen enkele wijze ingaat.

Uit de elementen van het dossier blijkt dat, zoals bepaald in artikel 57/6/6, § 2 van de Vreemdelingenwet, verzoeker een zodanige band heeft met Zwitserland dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan.

Verweerder stelde vast op basis van de gegevens uit verzoekers Zwitsers asioldossier en de Eurodac hit, toegevoegd aan het administratief dossier, dat verzoeker voor zijn komst naar België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Zwitserland op 2 november 2015, dat hij er op 21 november 2016 een *temporary admission status* heeft verkregen, er in het bezit werd gesteld van een verblijfstitel op 21 november 2016 (welke ongeldig werd op 4 april 2019) en er verbleven heeft tot zijn vertrek naar Duitsland op 4 april 2019.

Daarenboven stelt verweerder in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker vanaf zijn aankomst in Zwitserland in november 2015 als minderjarige in opvangcentra voor minderjarigen kon verblijven, dat hij als meerderjarige werd overgebracht naar een sociale woning van de overheid, dat hij in Zwitserland maandelijks financiële bijstand genoot, en dat hij, hoewel de financiële bijstand en sociale woonst stopgezet werden bij het einde van de procedure in maart 2019, dus gedurende drie jaar als begunstigde van de *temporary admission status* wel degelijk ondersteund werd door de overheid.

Bovendien brengt verzoeker noch bij het CGVS, noch in het kader van onderhavig beroep enig concreet element bij waaruit kan blijken dat hij niet in Zwitserland kon blijven of er geen werk kon vinden.

Verzoekers langdurig verblijf in Zwitserland, waarbij hij jarenlang werd ondersteund door de Zwitserse overheid, getuigt van een zodanige band met Zwitserland zodat het redelijk is van verzoeker te verwachten om naar Zwitserland (terug) te gaan. Tevens blijkt uit het voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof dat de verantwoordelijke overheid niet de verplichting heeft om van het veilig geachte derde land een waarborg te verkrijgen dat de verzoeker om internationale bescherming opnieuw zal worden toegelaten alvorens zijn verzoek niet-ontvankelijk te verklaren.

9. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij in Zwitserland zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade. Te dezen kan worden verwezen naar de terechte motivering van verweerder, dewelke als volgt luidt:

“Wat betreft uw toegang tot medische hulp zei u dat u, in tegenstelling tot mensen met andere documenten, onvoldoende geholpen werd in Zwitserland. Zo had u tijdens uw verblijf in het opvangcentrum een wonde aan uw rug en werd u enkel een zalf gegeven maar werd er niet ingegaan op uw vraag om naar een kliniek te gaan (CGVS p.19-20). Dienaangaande dient opgemerkt dat u geenszins met objectieve stukken staft dat u de nodige medische hulp onrechtmatig ontzegd werd, noch dat uw medische toestand toentertijd dermate ernstig was dat u andere medische hulp nodig had dan degene die u werd toegekend in het opvangcentrum.

Wat betreft uw toegang tot onderwijsmogelijkheden gaf u aan dat u enkel als minderjarige taallessen kreeg, maar dat u nadien met uw status geen opleiding of onderwijs aangeboden werd (CGVS p.19). Het feit dat u met uw documenten geen toegang zou hebben tot het onderwijs, vormt an sich evenwel geen vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, maar is louter een wetskritiek. Waar u dus getuigt van bepaalde moeilijkheden bij huisvesting, onderwijs, medische zorgen en tewerkstelling, moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet wordt aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Voorts gaf u aan dat u de Zwitserse burgers in het algemeen een beetje racistisch vond. Echter, u stelde eveneens dat u nooit problemen hebt gekend met Zwitserse burgers en dat u nooit betrokken was bij geweld of criminaliteit (CGVS p.19). Tot slot stelde u ook dat u nooit problemen hebt gekend met de Zwitserse autoriteiten (CGVS p.20)

In het licht van wat voorafgaat, is de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen van oordeel dat Zwitserland voor u als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, en dat u geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat u in dit derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, noch waaruit blijkt dat het voor u onredelijk zou zijn om naar dit land terug te gaan of dat u niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten.”.

Deze motivering is pertinent, terecht en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, overgenomen door de Raad.

10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat blijkt dat Zwitserland voor verzoeker als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS